

La filla enganyada + El testament d'Amèlia

♩.=66

La ma - re i la fi - lla dalt del bal - có s'es -
tan; _____ la fil - la en bro - da se - da,
la ma - re en bro - da es - tam. _____

La mare i la filla dalt del balcó s'estan;
la filla en broda seda, la mare en broda estam.
Mentre seda en brodava va passar el seu galant,
ja en saluda la filla i la mare no tant.
La filla es posa a riure, la mare sospirant:
—De què en sospireu, mare, de què en sospireu tant?
—Filla, la meva filla, els nois t'enganyaran.
—Mare, la meva mare, *aquet* és el meu galant.
La mare i la filla han renyit fortament.
La filla cau malalta entremig d'aquell temps.
Metges la van a veure, metges i altra gent;
també hi va anar sa mare quan no hi va haver remei:
—Filla, la meva filla, quin mal és *aquet* teu?
—Mare, la meva mare, bé prou que ho sabeu.
Mare, la meva mare, bé prou que ho sabeu.
Metzines me n'heu dades que em cremem el cor meu.
—Filla, la meva filla, *tens* de fer testament.
—Mare, la meva mare, el testament ja és fet.
Tinc set castells a França, tots penso que són meus;
en deixo tres als pobres i quatre als germans meus.
El vestidet de seda per la Mare de Déu
i la cinta daurada per a el fillet seu.
—Filla, la meva filla, i a mi què em deixareu?
—A vós, el manto negre perquè morta em voleu.